

До слов'ян

Михайло Старицький

Чи довго ще кривді і гвалту тлумити
Святе наше право розвою?
Невже не одної ми матері діти,
Невже не брати між собою?

За віщо ж зневага? Для чого не милі
Братам наші щирі жадання?
Кого ми чіпали, кому ми вчинили
Чи кривду, чи зле руйнування?

Ми тільки боролись за власную хату,
За те, що нам дорого й нині;
Бажаємо ми і тепер небагато:
Рідного розвою родині, –

Щоб дума славутня і мова співоча
Ширіли й пишались в народі...
Ми всіх пригорнули б до серця охоче,
Якби нам хоч трохи свободи!

Чому не ймеш віри ти, брате москалю?
Невже ти лякаєшся зради?
З тобою недолі нас кривно з'єднали, –
Не буде між нами розради.

З тобою давно ми працюєм на полі
Розросту науки й освіти,
З тобою давно ми шукаємо волі –
Її нам з тобою ділити.

А ти, брате ляше, – невже пак до суду
Між нас буде нелад невдячний?
Ой скинь-бо з очей ти сю давню полуду
Та праведно глянь, необачний!

Ми тільки за наше лягали кістками,
Коли нам чинилися шкоди;

Ніколи не гралися ми кайданами,
Чужої не гнули свободи.

Хай чех оповіда, чи ми не стояли
За волю братерню горою?
Та з Жижкою ж вкупі діди наші дбали
Й здобули козацького строю!

Хай сербин розкаже, чи ми не братались
Оружно з ним в щасті і в горі?
За віру, за волю чи ж ми не рубались
На горах, на полі, на морі?

Спитайсь у словака - і той не згадає
Від нас коли-небудь образи:
Злоби не було в нашім серці й немає -
Ми хтіли б загоїти врази.

До згоди ж, до гурту, до купи, слов'яне!
Забудьмо днедавнії свари,
Вгамуймо, братове, розладдя погане:
Встають-бо на заході хмари!..

Спізнаймося сами, вважаймо на брата -
Тоді нас ніхто не здолає;
Тоді не дамо ми німоті урвати
Ні цяти слов'янського краю!

Подаймо ж ми руки на вічне кохання
І крикнім на бенкеті згоди:
"Ми цілому світу бажаєм братання,
Поради, освіти й свободи!"